

Entrevista a Antoni Castellà, fotògraf i col·leccionista

“Quasi tothom queda bé a les fotos si li busques la llum”

Antoni Castellà i Navarro (Barcelona, 1944) s'ha passat la vida tirant fotos. Va estudiar Belles Arts i Història de l'Art, i ha treballat en agències de publicitat i com a fotògraf de premsa en diaris com 'TeleExpres' i 'Mundo Deportivo'. També va tenir un estudi de fotografia i una botiga de revelat. Continua actiu i és delegat a Catalunya de l'Associació de Fotògrafs de Premsa i Televisió. Amant de les càmeres, en té una col·lecció de més de 1.200. Fa 36 anys que viu a Lliçà d'Amunt i és pare de tres nois. Dos viuen als Estats Units, d'on és la seva muller.

És veritat que a 8 anys ja revelaves fotos?

Sí! Vivíem a Gràcia i teníem un veí que li agradava molt la fotografia. A casa seva revelava els carrets dels veïns i els feia còpies en blanc i negre. Jo l'ajudava. I un dia se'n va cansar, perquè ho fèiem els dissabtes i diumenges i ell tenia família, i em va dir: "Emporta-t'ho a casa teva i fes-ho tu".

I va ser així?

Sí, ho vaig heredar jo, que tenia uns 12 anys! Vaig agafar les cubetes, els productes i l'amplidora i vaig muntar el laboratori a la meua habitació, que era molt gran i donava a un celobert.

Increïble.

La mare sempre em deia que no sabia com m'hi podia estar, allà dins, amb aquella pudor! Però per mi no feia pudor.

Els veïns devien estar contents.

Els cobrava força menys del que costava en una botiga de fotografia, 1,5 pessetes per un carret de 36 fotos en blanc i negre. Guanyava entre 7 i 10 pessetes a la setmana, que per mi no estava malament. Encara tinc la cisalla i les estidores que feia servir.

També devies revelar fotos teves.

Sí, esclar. A casa feia fotos a tots. L'àvia, que tenia una cara molt arrugada, era tan bona que em deixava que li posés un cigarret als llavis per retratar-la...

Aquest fotògraf també és president de Protecció Civil de Lliçà d'Amunt i organitzador del banc del temps del seu poble.

Quina gràcia!

I com tothom que comença també feia fotos amb caps de sabates, que només porten un forat molt petit per fer arribar llum al paper emulsionat de dins. També feia proves amb caps de tabac: hi posava una òptica i els feia fer fotos.

Quins experiments...

Amb l'amplidora jugava amb les mans, tapant i obrint, també jugava posant mitges allà on anava el negatiu, ampliant una mosca, fent servir diferents papers...

Així s'agafa l'ofici! Es perd?

Diria que sí, ara tothom es fa fotos per fer-les, les posen a internet perquè els vegin... Només els amateurs, a part dels professionals, donen a la fotografia la importància que té.

Quina va ser la primera foto que et van pagar?

La primera feina remunerada com a fotògraf va ser per a una revista sueca. Tenia uns 18 anys. Els enviava reportatges de Gaudí i del modernisme de Barcelona. I quan arribava el taló, que l'havia de descansar en pessetes, era festa major! Em pagaven molt més del que m'haurien pagat aquí.